

Núm. 203

GENER/FEBRER 2011

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

Francesc Layret

obrera

■ **Demandes** al nou Govern de Catalunya

■ **El xantatge** de Nissan als seus treballadors

■ **Bons resultats** en les eleccions sindicals

Volem treball estable i segur fins als 65!

SOC

Servei d'Ocupació de Catalunya

GENER-FEBRER 2011

ENTREVISTA 4

Juan Antonio Fernández Cordón, demògraf:
"Les reformes que es plantegen tenen com a objectiu reduir l'import de les pensions que es pagaran en el futur"

FEDERACIONS 6-7

El xantatge de Nissan als seus treballadors

La indústria catalana continua perdent ocupació

SINDICAT 8

Pas ferm en les eleccions sindicals

CONFLICTE SOCIAL 9, 10-11

En marxa la iniciativa legislativa popular contra la reforma laboral

L'acord sobre les pensions garanteix el futur del sistema i l'apuntala davant d'aquells que el volen desmuntar

MERCAT DE TREBALL 13

La caiguda de l'ocupació fa palès el fracàs de la reforma laboral

IGUALTAT 15

Un pas endavant i un enrere en la conciliació de la vida personal, la laboral i la familiar

IMMIGRACIÓ 17

L'augment de discursos xenòfobs i racistes a la Unió Europea posa en perill la convivència

INTERNACIONAL 18

Europa, així no!

MACEDÒNIA 19

L'Escola de Formació Sindical estrena nou web

SEAT: modelo para armar. Fordismo y franquismo (1950-1980)

editorial

El problema és el sistema financer, no el mercat de treball

Que el mercat de treball i les condicions laborals dels treballadors i treballadores no són la causa de la crisi queda evidenciat en l'evolució de la situació de l'economia irlandesa. Irlanda, el tigre celta, era un país modèlic per als defensors dels postulats econòmics més liberals, els que proposen més mercat i menys Estat. Va créixer espectacularment a base de bombolla immobiliària, competir en baixos costos, reduir impostos per atraure empreses i aprimar l'Estat del benestar. Quan va esclatar la crisi, el Govern irlandès, per reduir el dèficit públic, va aplicar un pla d'ajust amb retallades dràstiques en la creació d'ocupació pública, salaris dels funcionaris, pensions, serveis públics... Però aquestes mesures que li demanaven "els mercats" no van servir per evitar el pla de rescat davant la crisi de la banca irlandesa. La pressió dels inversors per garantir que l'Estat els retornés els seus diners, que és qui garanteix el dipòsit dels bancs, va provocar el rescat d'Irlanda i el contagi a altres països que ara es troben en el punt de mira, com ara Portugal.

I què passa amb el nostre país? Que després de tres anys de crisi financera i d'esclat de bombolla immobiliària el pla d'ajust del Govern i les retallades laborals i socials no han servit per sortir de la crisi, i ara torna a aparèixer el problema del sistema financer. Les reformes, que eren tan necessàries, no són suficients per garantir la tranquil·litat dels "mercats". Els inversors no es refien de la situació dels bancs i les caixes, que encara no han fet aflorar les pèrdues derivades de la bombolla immobiliària i desconfien del que hi pot haver sota la catifa. Dubten de la capacitat de l'Estat per garantir els seus dipòsits i parlen d'endeutament de l'Estat quan el que hi ha darrere és el deute de bancs i caixes.

L'origen de la crisi es troba en el sector financer i no pas en el mercat laboral i, per descomptat, en uns anys de creixement a base d'inflar la bombolla immobiliària i les seves derivades: institucions que s'han finançat principalment amb els impostos procedents de la construcció, creació de llocs de treball sense qualificació, desviament de beneficis empresarials a l'especulació immobiliària en lloc de destinar-los a la recerca i la innovació, etc. Hem construït un gegant amb peus de fang i ara cal capgirar aquesta situació amb reformes que tinguin com a horitzó el canvi de model de competitivitat i no pas mitjançant la política de les retallades, que pot donar resultat a curt termini però que a la llarga ens situaran novament en la mateixa estratègia de baixos costos i precarietat que no té futur. I acabar la reforma del sistema financer per millorar la seva solvència i que torni a fer la funció d'intermediació financera i proporcionar de nou el crèdit a les empreses. ■

2011: nou any, nou Govern, vells problemes

La presa de possessió del nou Govern català ha coincidit amb l'inici de l'any. Ara ens caldrà saber com enfronta cada Conselleria els reptes econòmics i socials, i nosaltres haurem de fer-ne el seguiment i exigir una actuació respectuosa amb els interessos dels treballadors i treballadores.

Aquest 2011 es preveu una situació econòmica i social continuista respecte de la de 2010. La demanda interna mantindrà l'atonía, atesa la política salarial que apliquen les administracions i les empreses, i les dificultats d'accés al crèdit de famílies i empreses. Difícilment el creixement de les exportacions podrà estirar del creixement econòmic per generar creació d'ocupació neta al conjunt de l'economia i, per tant, els índexs d'atur es mantindran en els paràmetres actuals. A més, és previsible que encara hi hagi un degoteig de destrucció d'ocupació en algun sector d'activitat. La possible recuperació d'activitat en algun sector no generarà increments d'ocupació, ja que seran absorbits per increments de productivitat. I les dificultats del sector financer, col·lapsat pels enormes volums d'actius immobiliaris, que no pot col·locar al mercat (a menys que accepti un empitjorament dels seus balanços), continuarà sense facilitar la circulació del crèdit a famílies i empreses, fet que impedeix la reanimació econòmica general i la generació de confiança en els mercats. I tot això sumat a les polítiques restrictives del Govern en matèria de prestacions per desocupació farà augmentar les dificultats de les persones en atur. Es preveu que els pressupostos públics de la Generalitat segueixin la tònica restrictiva dels pres-

supostos generals de l'Estat, qüestió que pot incidir en les inversions públiques i en les despeses socials, amb efectes negatius sobre la reactivació econòmica i la provisió i la qualitat dels béns i serveis públics.

Demandes de CCOO al nou Govern de Catalunya

En aquest marc se situen les demandes que hem fet arribar al nou Govern català, com **la intervenció des de la Generalitat de Catalunya per reactivar l'economia i crear ocupació**, impulsant la reindustrialització dels territoris amb alts nivells d'atur i donant suport als sectors econòmics amb estratègia de futur; la **protecció de les persones aturades i la millora de les polítiques actives d'ocupació**, garantint la protecció social dels aturats sense subsidi, evitant que caiguin en l'exclusió social, millorant el funcionament dels serveis públics d'ocupació i individualitzant l'atenció de les persones aturades amb una xarxa d'orientació professional de caràcter integral i ben dotada per acompanyar aquestes persones aturades en els processos de recerca activa d'ocupació i de requalificació professional; el Govern català ha de **mantenir i eixamplar els mecanismes de cohesió social** amb pressupostos expansius pel que fa a la despesa pública, i garantir l'ampliació i la millora de la provisió dels serveis de salut, educació i atenció a les persones dependents; també **ha d'impulsar el canvi de model productiu** mitjançant inversions directes en infraestructures i equipaments orientats a la millora de les bases productives i industrials del país, així com en allò relacionat amb la recerca i el coneixement; ha d'abordar de manera clara la integració dels diferents subsistemes d'FP en un únic òrgan de govern del sistema de qualificacions, i impulsar una

política de recerca, desenvolupament i innovació aplicada a les necessitats del teixit productiu del país. Li hem demanat que **aprofundeixi en l'autogovern**, que desenvolupi les competències previstes en l'Estatut d'autonomia tot prioritant les qüestions relacionades amb els drets de les persones i la protecció social –posant en marxa la renda garantida de ciutadania–, la promoció de la igualtat efectiva i la superació de tota barrera discriminatòria per raó de gènere, orientació sexual, origen, discapacitat, idees o de qualsevol tipus, i que impulsi el marc

Es preveu que els pressupostos de la Generalitat segueixin la tònica restrictiva dels de l'Estat, qüestió que pot incidir en les inversions públiques i en les despeses socials, amb efectes negatius sobre la reactivació econòmica

català de relacions laborals. Considerem necessari mantenir l'aposta per la immersió lingüística, que s'ha demostrat positiva per mantenir la cohesió política i lingüística del país. CCOO demanem al nou Govern **l'establiment d'un marc estable de concertació social** entre Govern i organitzacions empresarials i sindicals, per abordar els problemes econòmics i socials, que permeti actualitzar l'acord estratègic signat el 2005 i revisat el 2008 així com assolir un pacte equilibrat i solidari amb les mesures i accions concretes a fi d'impulsar una sortida de la crisi equilibrada i solidària. ■ **Joan Carles Gallego**

“Les reformes que es plantegen tenen com a objectiu reduir l’import de les pensions que es pagaran en el futur”

JUAN A. FERNÁNDEZ CORDÓN

És demògraf i doctor en Ciències Econòmiques per la Universitat de París. És un dels experts nomenats pel Govern per al Consell Econòmic i Social d’Espanya

■ Una major esperança de vida, ¿justifica una mesura com l’augment de l’edat legal de jubilació? El nostre sistema públic de pensions, té un problema demogràfic?

L’allargament de l’esperança de vida no pot justificar en cap cas un allargament del període de treball. Pot permetre-ho, però no justificar-ho en una relació de causa a efecte: vivim més, treballem més. Aquesta és una qüestió que es pot plantejar, però que cal debatre socialment a través dels diversos agents, com ara sindicats o partits polítics, perquè la societat civil hi doni una resposta. En aquesta simple equació de més vida, més treball es plantegen qüestions molt importants. No tothom té un allargament de l’esperança de vida igual. El destí no tracta de la mateixa manera els pobres i els rics. Els rics viuen més temps que els pobres. Està comprovat per estudis rigorosos que hi ha una diferència de l’esperança de vida a partir dels 65 anys, moment en què es planteja la jubilació, entre persones que pertanyen a categories socials diferents. La diferència entre la categoria més alta i la més baixa és, en els homes, de cinc anys. I això té a veure amb el lloc on ha nascut la persona, qui van ser els seus pares, en quin medi social es va educar, quina qualificació professional té, etc. Tractar a tothom igual no és possible. D’altra banda, l’esperança de vida més llarga s’ha d’entendre en perfecta salut i amb totes les capacitats intactes. Hi ha una part de l’allargament

de la vida que és en situació de dependència, amb pèrdua d’autonomia, sense bona salut. Si tenim en compte tot això veiem que l’equació vivim més, treballem més amaga problemes profunds. Avui vivim en una societat que és molt més rica que fa 30 anys. Hem de plantejar què volem fer amb aquest temps de més que ens dona l’allargament de la vida, ja que es poden plantejar moltes opcions que no han de ser el treball de mercat. Es pot ser molt útil també per a la societat, per a l’individu, es pot contribuir d’una altra manera a la necessitat conjunta i individual. Admetre que una part d’aquest temps es dediqui a treballar més forma part d’una qüestió més complexa.

■ Però no totes les feines són iguals...

Cal tenir en compte també el que els individus volen i poden fer. Hi ha persones que tenen feines que no suposen gaire esforç físic i que, a més, les fan perquè els agrada. La feina del professor, l’investigador o el jutge són gratificants socialment i ens agrada treballar-hi fins a una edat molt avançada. Però n’hi ha d’altres que exigeixen un esforç molt gran, que són simplement alimentàries. Són les de la gran majoria de les persones i aquestes haurien de triar el moment de la seva jubilació abans que altres que estan en millors condicions.

■ Són correctes les estimacions demogràfiques que s’exposen per

justificar la reforma del sistema públic de pensions? Recordem que l’any 1995 també es van fer estimacions que després no es van ajustar a la realitat.

Cal tenir en compte que la ràtio de dependència augmentarà molt en 30 o 40 anys. Ens referim al nombre de persones dependents en relació amb les persones que estan en edat de treballar. Es fa entre les persones que tenen 65 anys o més i les que tenen entre 20 i 64. Cal dir que entre el segon grup no tothom pot treballar. Espanya té una taxa d’ocupació molt baixa respecte a altres països europeus. La taxa d’ocupació de les dones és menor i, a sobre, l’atur a Espanya les afecta molt més que a la resta d’Europa. Els joves són més inactius que en altres països i pateixen atur i precarietat laboral. Això també passa amb les persones majors de 50 anys, que treballen de forma inferior a altres països i altres edats. Per tant, Espanya té avui una capacitat d’atendre una eventual demanda d’ocupació encara molt gran, és a dir, produir més augmentant la taxa d’ocupació. Es pot produir més amb les mateixes persones, ja que la productivitat per persona està augmentant contínuament; potser menys que en altres països, però augmenta i augmentarà en el futur. I finalment hi ha la immigració. Quan a Espanya hi va haver necessitat de mà d’obra van arribar 7 milions d’immigrants en 10 anys. Per tant, hi ha capacitat d’atendre les demandes de creació d’ocupació. El veritable problema

és si la nostra economia serà capaç en el futur de crear ocupació i això no depèn de la demografia. Si les empreses són capaces de crear ocupació perquè poden vendre la seva producció podran atendre aquesta demanda per la via de l'augment de la taxa d'ocupació, per la via de la productivitat i per la via de la immigració. Per això quan escoltem que hi haurà moltes persones per cobrar pensions i poques per cotitzar cal dir que això no és veritat. La pregunta que cal fer-se és si es pot generar ocupació a Espanya encara que disminueixi la població en edat de treballar. I la resposta és rotundament sí. Estem realitzant estudis que demostren que fins

a 2050 augmentarà la taxa d'ocupació i també la immigració. En la taula on es discuteixen aquestes qüestions no és possible plantejar una única opció, hi pot haver altres propostes que cal valorar i quantificar.

El discurs de les pensions, però, està absolutament dominat pel que podríem anomenar pensament únic.

■ **Però els mercats sembla que no reaccionen davant les mesures d'ajust que impulsa el Govern espanyol. Semblen insaciables.**

Si mirem com puja i baixa la corba del deute públic no hi ha cap coincidència amb l'adopció de les reformes que ha pres el nostre Govern. Tothom sabia per endavant que la reforma laboral ni crearia ocupació, ni acabaria amb la precarietat, ni tindria cap efecte sobre els mercats. Els mateixos que ara proposen les reformes davant del dèficit i els mercats les estan proposant des de fa 15 o 20 anys. És la reforma laboral, que consisteix bàsicament a abaratir l'acomiadament, la reforma de les pensions, la reforma dels convenis col·lectius... el mateix discurs independentment de la situació econò-

mica. Pel que fa als mercats s'ha de dir que, si el Banc Central Europeu decidís una política per comprar deute sobirà de manera clara i contundent, l'especulació s'acabaria. El mercat és un espantall del qual s'aprofiten els que fa temps que persegueixen reduir l'Estat del benestar, tot el que és públic i la despesa social, i impulsen un acostament als fons privats de pensions.

■ **Vostè considera que els efectes d'aquestes reformes sobre els comptes del sistema de pensions seran molt limitats i que les mesures del Govern no contribuiran gaire a la creació d'ocupació?**

Les reformes de les pensions que es plantegen tenen com a objectiu reduir l'import de les pensions que es pagaran en el futur. Tu pots apujar els anys de còmput de les pensions, exigir més cotització, apujar l'edat de jubilació, però al final l'objectiu és que els pensionistes cobrin menys, això és clar. Per tant, és veritat que amb aquestes mesures la despesa de pensions futura es veurà reduïda, cosa que, en definitiva, és el que busca el Govern. Però, hi ha dues coses importants que cal tenir en compte. En primer lloc, si hi ha un problema de possible dèficit del sistema de pensions, s'ha de plantejar en quines condicions apareix i si hi ha escenaris on aquest dèficit pot ser nul o molt menor. Això ja va passar el 1995. En aquell moment hi havia gent molt lligada a la banca que deia exactament el mateix que ara, que el sistema es col·lapsa. Els efectes passen pel mercat de treball. La pregunta és si l'evolució demogràfica pot impedir que augmenti l'ocupació a Espanya, si les empreses necessiten treballadors per guanyar diners, i això és improbable. És veritat que el 2050 hi haurà 15 milions de persones amb més de 65 anys (ara n'hi ha menys de 8) i hi haurà 24 milions de persones en edat de treballar (ara n'hi ha 29). Ara bé, els efectes que això pot tenir passen pel mercat de treball. Caldrà veure en quines condicions aquest mercat de treball, que necessita crear ocupació, no crea ocupació simplement per la demografia. I és quan cal preguntar-se si es pot crear ocupació o augmentar treballadors per una altra via, i sens dubte cal dir que sí. ■ **Emili Rey**

Deures per a la nova consellera d'Ensenyament

CCOO li demana a la consellera que canviï la confrontació per la negociació amb els professionals de l'ensenyament

L'educació a Catalunya requereix que el Govern prengui decisions urgents per augmentar les places escolars dels ensenyaments secundaris i professionalitzadors. Per dues raons: perquè hi ha més alumnat per escolaritzar que arriba de la primària i perquè la recuperació econòmica i l'accés al mercat de treball exigeixen més formació. Aquest repte és el més difícil perquè és el més car, però no és impossible si hi ha voluntat política per crear un servei d'orientació i informació integrat, únic i públic, que estructuri un mapa de la xarxa catalana dels ensenyaments postobligatoris.

Reduir el fracàs escolar

Alhora, s'han de millorar els aprenentatges bàsics i s'ha de reduir el fracàs escolar perquè arribi més alumnat i més preparat als ensenyaments postobligatoris. Per això s'han d'identificar les característiques i els condicionants socials i educatius dels grups d'alumnat en risc de fracàs escolar, així com incidir-hi amb recursos específics. Com que no hi ha igualtat sense èxit escolar per a tothom, caldrà assegurar el compromís social del conjunt de centres que presten el servei educatiu a Catalunya per eradicar la guetització escolar de col·lectius desfavorits.

Cap política educativa no pot reeixir sense l'empenta del conjunt de professionals de l'educació, com s'ha vist durant el mandat del conseller Maragall. La nova Conselleria faria bé de canviar la confrontació per la negociació i les retallades per un pla de recuperació de les condicions laborals. ■ **Montse Ros**

Xantatge de Nissan als seus treballadors per retallar les seves condicions laborals

El passat 13 de gener, els treballadors i treballadores de Nissan van votar en referèndum una proposta de la direcció de l'empresa i els sindicats UGT i SIGEN-USOC, acordada amb la mediació del Ministeri d'Indústria, que, entre altres coses, suposa pràcticament la congelació salarial durant tres anys, l'augment de 96 hores de jornada anual i l'increment dels ritmes de producció en un 15%.

CCOO hem rebutjat aquest procés, a causa de la vulneració que suposa dels acords

del Pla industrial acordat el 2009, que, entre d'altres, establia l'adjudicació d'un nou model a la planta de Barcelona per al 2010. Aquests acords asseguraven la viabilitat de la planta barcelonina i van suposar la reducció de 1.500 llocs de treball. L'actitud de la multinacional de renegociar els acords, amb un criteri d'imposició i de xantatge amb l'amenaça de l'ocupació, han trobat la connivència de l'Administració central i d'altres sindicats per traslladar als treballadors i treballadores la difícil decisió d'acceptar o no aquesta sèrie de retallades laborals.

Atemptat a la negociació col·lectiva

Aquest procés és un atemptat a la negociació col·lectiva i permet la deslegitimació dels acords aconseguits entre sindicats i empresa. Un any després, Nissan qüestiona els seus compromisos amb la

plantilla i, d'aquesta manera, ningú no assegura que no ho torni a fer abans de posar-se en producció el vehicle el 2014. Estratègies com la de SEAT, amb el Q3, la de Nissan o la de FIAT a Itàlia, ens indiquen que les multinacionals de l'auto estan imposant uns mètodes de relació amb els treballadors i treballadores que posa en risc la participació de la negociació col·lectiva i dels sindicats per facilitar la reducció dels costos laborals i l'augment dels beneficis empresarials.

CCOO emplaçarem la multinacional japonesa a obrir un procés de diàleg i de negociació per compatibilitzar les condicions laborals amb la competitivitat de l'empresa, i fem una crida a les administracions públiques a exigir a les empreses que respectin el marc de relacions laborals i negociació col·lectiva establerts al nostre país. ■ **Javier Pacheco**

LIBÉRATE DE GAFAS Y LENTILLAS

Promoción especial en corrección visual por láser* de febrero a abril para afiliados/as y familiares directos de

875€/ojo

*excepto tratamientos Lasik/Lasek personalizados Z-100.

Tarifa privada 1.095€/ojo.

Consulta y pruebas previas 35€.

20% de descuento en el resto de consultas y tratamientos (excepto en prótesis).

Imprescindible acreditación en su primera visita a la clínica.

TARIFAS VÁLIDAS SÓLO PARA LAS CLÍNICAS DE CATALUÑA.

CB Barcelona. C/Ganduxer, 71 | C/ Balmes, 183. Tel. 93 362 49 90

CB Mataró. C/ Pirineus, 36 esquina Vía Europa. Tel. 93 741 92 00

CB Hospitalet. Rambla Just Oliveras, 48. Tel. 93 260 05 10

CB Sabadell. C/Prat de la Riba, 53-55. Tel. 93 745 09 52

CB Tarragona. C/Pere Martell, 41. Tel. 977 25 19 32

CB Reus. C/Castellvell, 12-14. Tel. 977 32 80 60

CLINICA BAVIERA
INSTITUTO OFTALMOLOGICO EUROPEO

902 130 100

www.clinicabaviera.com

CCOO denuncia el repartiment injust de les subvencions a les organitzacions d'autònoms

Segons un estudi de la Federació de Treballadors Autònoms Dependents de CCOO de Catalunya, més de la meitat (el 54,22%) dels 6.890.315 euros repartits entre 2004 i 2010 en subvencions a les organitzacions de treballadors autònoms han anat a parar a només dues entitats (UPTA i ATA). A més, l'informe recull que entitats –que poc o res tenen a veure amb el treball autònom– vinculades a la “família socialista” també reben subvencions d'aquests fons. Aquesta situació respon a la voluntat del Ministeri de Treball de forçar un mapa organitzatiu, en bona part aliè a la realitat del món autònom, en funció d'interessos polítics partidistes, discriminant i condicionant l'entramat organitzatiu d'aquest col·lectiu.

CCOO exigeix l'establiment d'uns criteris clars i transparents per a la distribució d'aquests fons públics, que arribin a les organitzacions d'abast autonòmic i representatives en el seu territori i que el Govern deixi de condicionar la lliure voluntat organitzativa dels treballadors autònoms. ■

La indústria catalana continua perdent ocupació

El 2011 comença igual que va acabar el 2010: amb més acomiadaments

En el cas de Samo, filial d'Indo, la decisió del grup òptic d'abandonar la fabricació de muntures d'ulleres ha portat al tancament de la planta de Tortosa, que deixarà sense feina 31 persones. Finalment, i després de mesos de mobilitzacions, la plantilla va aprovar el preacord amb les indemnitzacions pactades entre l'empresa i els representants dels treballadors.

Un altre acord assolit després de llargues negociacions i mobilitzacions de la plantilla és el de Comesa, que havia anunciat el tancament de la seva planta de Barcelona. L'acord, ratificat per majoria absoluta dels treballadors, estableix un pla social amb prejubilacions per als empleats d'entre 52 i 57 anys, als quals es garanteix, en funció de l'edat, un mínim de 1.500 euros mensuals fins a complir els 62.

Als jubilats parcials se'ls mantindran les condicions econòmiques fins a l'edat de jubilació total, i als rellevistes se'ls ha ofert una indemnització de 45 dies per any amb un mínim de 8.000 euros. La resta de la plantilla rebrà una indemnització de 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats, entre d'altres.

També a Sanofi-Aventis es va signar un acord sobre l'expedient de regulació presentat per l'empresa, que afectava 227 treballadors.

L'acord preveu un pla social amb indemnitzacions per als menors de 55 anys amb el suport d'un pla de recol·locació i prejubilacions, amb les quals s'ha aconseguit desafectar 6 treballadors, que queden fora de l'ERO.

Finalment, cal recordar que segueix la lluita de la plantilla de Ramani, que opera amb les marques William Five, Factory Store i Polo Sur, davant la presentació d'un expedient de cessament total d'activitat, que significa l'acomiadament de 70 persones. L'empresa ja va acomiadar 17 persones el 2009.

Al tancament d'aquesta edició Yamaha va anunciar el tancament de la seva planta de Palau-solità i Plegamans. CCOO rebutja aquesta decisió i exigeix a la multinacional obrir una negociació per a la continuïtat industrial i dels llocs de treball de la planta catalana. ■

Volem un aeroport públic!

Davant l'intent del Govern espanyol de privatitzar l'aeroport del Prat, CCOO de Catalunya reclamem que es mantingui el seu caràcter públic i que es gestioni de forma compartida entre l'Administració de l'Estat, la Generalitat i els ajuntaments implicats.

A més, també demanem que es

garanteixi el manteniment dels llocs de treball, i que es preservi tant la qualitat de les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector com del servei que ofereixen.

Per CCOO, deixar la gestió de l'aeroport en mans privades és un pas més cap al desmantellament total dels serveis públics. És per aquest motiu que hem donat suport a les mobilitzacions dels treballadors d'AENA en contra de les mesures de privatització, i per fer evident la importància que té l'aeroport per a l'activitat econòmica de Catalunya. ■

Pas ferm en les eleccions sindicals

CCOO està aconseguint bons resultats en les eleccions sindicals que tenen lloc en diferents empreses catalanes

En diferents sectors productius millorem la nostra representativitat, i això ens permet fer un pas ferm que demostra la utilitat de la nostra tasca per la defensa dels drets sociolaborals dels treballadors i treballadores.

Així, l'any passat anunciàvem que CCOO havia guanyat a Barcelona a les clíniques Teknon i Tres Torres, als aparcaments SABA, a Fira de Barcelona, a la constructora COM-SA EMTE, a l'empresa de neteja Limpieza y Desinfección, SA, al Real Club de Polo o

als diferents centres que té a la província l'empresa Snack Ventures-Matutano.

Igualment, hem anant encapçalant els comitès de Carrefour de Tarragona, la DAMM del Prat de Llobregat, l'empresa de filtres SOGEFI Filtration, de Cerdanyola, el concessionari CARHAUS, de Sant Boi de Llobregat, l'empresa del sector de components d'automoció Autoliv KLE, de Granollers, els fabricants de productes per a animals de companyia Nestlé Petcare, de Castellbisbal, les empreses Mecalex i Grupo Folcra Edificaciones –del sector de béns d'equip i ubicades al Baix Llobregat–, els caves Castellblanch, de Sant Sadurn d'Anoia, Panasonic, a Cornellà de Llobregat, o la companyia especialista en gestió de l'energia Schneider Electric España de Sant Boi.

A més, amb la victòria a la Confraria de Pescadors de Tarragona, el sindicat es converteix en el principal representant en totes les confraries tarragonines, i també és el primer sindicat de classe a l'Hospital Clínic de Barcelona. Al sector agroalimentari, guanyem a Codorniu de Sant Sadurn d'Anoia, a Schweppes de Barberà del Vallès o a Vichy Catalán de Girona, i a l'escorxador de Serinyà Linea Alimentaria o a la càrnia gironina Noel Alimentaria. I som primera força a les mines d'Iberpotash, de Sallent i Súria, al fabricant de maquinària per a l'hostaleria

Cooking Systems de Sant Celoni o a l'empresa d'equips d'il·luminació J. Feliu de la Peña, situada a Canovelles.

Victòria en el sector financer

La representativitat de les caixes i els bancs mereix un capítol a part. En el primer cas, CCOO guanya les eleccions sindicals celebrades el 24 de novembre passat a Catalunya així com a tot l'Estat. Revalida, per tant, els resultats d'eleccions anteriors (2006, 2002, 1998 i 1994): parlem d'entitats com "la Caixa", Unnim, Caixa Laietana, etc. Pel que fa als bancs, el 22 de desembre de 2010 van celebrar eleccions i també es van decantar a favor de CCOO tant a Catalunya com a tot l'Estat.

Finalment, tornem a guanyar, una vegada més, a la Generalitat de Catalunya, on hem aconseguit 80 delegats i delegades. A l'Ajuntament de Sabadell, per exemple, tenim el 51% dels vots, i podem destacar com els treballadors i treballadores de molts municipis del Baix Llobregat estan donant el seu suport majoritàriament a CCOO.

En resum, són diferents exemples que ens ajuden a continuar endavant. Són molts els treballadors que avui dia estan dipositant la seva confiança en CCOO, i per això el sindicat no deixarà de lluitar per millorar les nostres condicions de vida i de treball. ■

Quota d'afiliació a CCOO per a l'any 2011

El Consell Confederal de CCOO, davant la situació econòmica general, caracteritzada per la persistència de la crisi, creu convenient l'esforç del conjunt confederal d'incrementar exclusivament la quota general, 10 cèntims (0,93%), i mantenir els imports de les quotes especial i reduïda.

Així, per al 2011, la quota d'afiliació, depenent de la situació laboral de les persones afiliades, serà la següent:

General: 10,85 euros

Jubilats:

- pensió de més de 715 euros/mes: 6,60 euros
- pensió de menys de 715 euros/mes: 5,50 euros

Aturats:

- amb prestació contributiva: 6,60 euros
- amb situació de subsidi/sense subsidi: 5,50 euros

Temporals:

- eventuals del camp: 6,60 euros
- treball a temps parcial: 6,60 euros
- fixos discontinus: 6,60 euros

Acció Jove: joves, menors de 30 anys, a la recerca de la primera feina: 1,65 euros

La quota d'afiliació cobreix una pòlissa col·lectiva de 9.000 € en cas de mort per qualsevol tipus d'accident a l'afiliat o afiliada amb una antiguitat mínima d'un any i que està al corrent de pagament.

Per accedir a qualsevol quota inferior a la general, cal presentar la documentació que acrediti la situació laboral de l'afiliat, i es farà efectiva a partir d'aquesta comunicació.

La quota sindical es considera despesa deduïble a l'efecte de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Per justificar-la, cal conservar els rebuts pagats o els fulls de nòmina. ■

En marxa la iniciativa legislativa popular contra la reforma laboral

**PORTA LA
TEVA SIGNATURA
AL CONGRÉS**

signo!

CCOO ha posat en marxa una iniciativa legislativa popular (ILP) per fer que es modifiquin els aspectes negatius de la reforma laboral i es reorientin les polítiques econòmiques i socials del Govern.

Una ILP és un instrument legal que permet que els ciutadans i ciutadanes d'un país proposin noves lleis o introdueixin modificacions sobre d'altres que ja estan en funcionament. A Espanya, calen un mínim de 500.000 signatures de suport perquè es tingui en compte.

Després de la vaga general del passat 29 de setembre i de les diverses mobilitzacions que han dut a terme els treballadors i les treballadores contra les reformes del Govern del PSOE, la ILP continua en el mateix camí i busca modificar els aspectes més perjudicials de la reforma laboral i un canvi en les bases del nostre sistema de relacions laborals.

Objectius de la ILP

Concretament, amb la ILP es pretén combatre la segmentació del mercat de treball i la precarietat laboral que pateixen molts treballadors i treballadores. Es busca que es creïn llocs de treball estables i de qualitat i que s'acabi amb la temporalitat de llarga durada. La ILP també vol afavorir l'ocupació, especialment dels joves i de les persones aturades, al mateix temps que es millorin els serveis públics d'ocupació.

La iniciativa també busca que els acomiadaments que es produeixin tinguin sempre una causa justa, amb garanties per als treballadors, que es torni a instaurar la possibilitat de declarar un acomiadament nul i que, en el cas de l'acomiadament improcedent, el treballador pugui triar entre una indemnització o reincorporar-se al lloc de treball.

Una altra de les mesures que proposa la ILP és que a les empreses es reordenin les mesures de flexibilitat interna i es negociïn amb els sindicats com a alternativa a l'ús de l'acomiadament davant de qualsevol situació de crisi o de canvis organitzatius a l'empresa.

L'acomiadament ha de ser, en definitiva, l'última mesura necessària per restablir la situació econòmica de l'empresa o per garantir-ne la viabilitat.

A grans trets, també es busca que se substitueixi de forma progressiva l'actual model productiu, origen dels greus problemes de l'economia espanyola, per un altre que incentivi la competitivitat de les empreses a través de la innovació tecnològica i la formació dels treballadors.

Si s'està d'acord amb aquests motius, per poder signar la ILP i donar-hi suport, cal tenir la nacionalitat espanyola, ser major de 18 anys i estar inscrit en el cens electoral. A més, cal que la recollida de suports compleixi uns requisits específics i que les signatures es facin en un document oficial especial.

Perquè la ILP sigui vàlida cal que hi hagi diverses persones designades que reconeguin que les signatures són autèntiques i també és molt important que, juntament amb la firma, s'inclouin el nom i els cognoms, el número de DNI, la data de naixement i el municipi on s'està inscrit en les llistes electorals (el lloc on es vota).

Crida a la participació

Amb aquesta iniciativa, CCOO pretén arribar al màxim nombre de treballadors i treballadores possible, tant als que estan en actiu com als que estan en situació d'atur. A més, també és important que els joves, un dels col·lectius més afectats per la precarietat laboral i per les reformes del Govern, també hi participin. Des del sindicat, a més, també volem donar cabuda a la ILP als integrants de totes les organitzacions i entitats socials que varen donar suport a la vaga general.

Així, entre tots, amb la ILP aconseguirem minimitzar els efectes d'una reforma laboral que no ha servit per crear nous llocs de treball, no ha ajudat a fomentar els contractes indefinits, ni ha fet disminuir els efectes negatius de la crisi econòmica. ■ **Marc Contijoch**

Una ILP és un instrument legal que permet que la ciutadania d'un país proposi noves lleis o modificacions sobre d'altres que ja estan en funcionament

L'acord sobre les pensions garanteix el futur del sistema i l'apuntala davant d'aquells que el volen desmuntar

La pressió sindical ha obligat el Govern a arribar a un acord sobre la reforma de les pensions

Les negociacions s'han encaminat a aconseguir un model basat en la flexibilitat en l'edat de jubilació, en comptes de l'obligatorietat, com proposava des d'un principi l'executiu. El Govern de Rodríguez Zapatero semblava disposat a obrir totes les caixes dels trons amb més i més mesures antisocials injustes, innecessàries i inútils, com la reforma laboral, la reducció de salaris dels empleats públics, la congelació de pensions o la reforma de la Seguretat Social. Unes propostes basades en una suposada fallida del sistema de Seguretat Social, quan aquest gaudeix d'una molt bona salut, amb un fons de reserva que arriba als 64.000 milions d'euros. Quan gaudim d'un sistema de repartiment molt més estable i sostenible que els sistemes de capitalització que ens volen vendre. Quan a Espanya gastem en pensions un 9% del PIB davant l'11,8% que gasta la UE i que ens permet un marge de moviment per encarar les reformes necessàries en el nostre sistema de pensions sense presses, amb prudència i amb els màxims consensos possibles.

Però l'avenç en les negociacions ha estat possible gràcies a la capacitat de pressió del sindicalisme confederal que representen CCOO i UGT, i que es va escenificar en la vaga general del 29 de setembre, en la multitudinària assemblea de delegats i delegades del 20 de gener a l'Hospitalet o en les tancades a les oficines de la Seguretat Social, i també en la capacitat de proposta dels sindicats. Amb l'acord assolit es garanteix el sistema públic de pensions per als propers 30 anys i l'apuntala davant d'aquells que tenien la intenció de desmuntar-lo i transformar-lo en un sistema que combinés una pensió pública bàsica amb aportacions individuals a plans privats de pensions com a complement a la mateixa pensió pública. En temps de retallades, l'acord introdueix nous drets per a dones, joves i en relació a la jubilació anticipada.

L'assemblea de delegats i delegades a la Farga i el tancament a les oficines de la Seguretat Social han estat diferents formes de pressió contra la proposta de 67 anys de jubilació

Aspectes destacats de l'acord

L'acord estableix, entre altres aspectes importants, un sistema de jubilació flexible, que relaciona anys cotitzats i pensió resultant. Podrà continuar jubilant-se als 65 anys qui acrediti 38,5 anys cotitzats, i ho farà sempre amb el 100% de la pensió. Qui tingui menys de 38,5 anys de cotització ho farà als 67, i podrà percebre el 100% sempre que acrediti, almenys, 37 anys cotitzats. Així mateix, es milloraran els incentius a l'endarreriment voluntari de l'edat de jubilació. Es crea el dret subjectiu a jubilar-se anticipadament a partir dels 63 anys, sense necessitat de ser acomiadat prèviament com passava ara. La jubilació parcial no s'elimina, es mantenen els actuals requisits d'accés, però les empreses hauran de pagar el 100%

del cost de cotitzacions del jubilat parcial i del rellevista. S'ha avançat de forma important respecte a les propostes inicials del Govern.

L'acord també recull avenços socials importants, especialment per a dones i joves, col·lectius amb més dificultats en el mercat de treball, i per tant d'accés posterior a pensions. Es reconeixen períodes de cotització de 9 mesos per fill/a fins a un màxim de 24 mesos, que milloren clarament els actuals 112 dies. Així mateix, es reconeixen els períodes de cotització dels joves mentre facin pràctiques o treballin com a becaris.

El període de càlcul de la pensió de jubilació també varia. De forma gradual, a partir de l'any 2016 es tindran en compte els darrers 20 anys cotitzats, i a partir de 2020 els darrers 25 anys. Aquesta mesura suposarà més recursos pel sistema, però beneficiarà els col·lectius que pateixen més precarietat laboral i que presenten carreres professionals irregulars i/o descendents.

La reforma del sistema públic de pensions fixa un model basat en la flexibilitat i no en l'obligatorietat en l'edat de jubilació

En cas que hi hagi períodes sense cotització dins del període de càlcul, es podran cobrir els primers 24 mesos amb el 100% de la base mínima de cotització i la resta de mesos amb el 50%. L'acord dona legitimitat social a la reforma de les pensions, blinda el nostre sistema públic

de pensions davant les tensions demogràfiques i financeres per a les properes tres dècades, però, sobretot, manté el caràcter públic del nostre sistema de pensions.

Augmentar els ingressos

Cal parlar de reformes, és clar que sí, per assegurar que el nostre sistema de pensions continuï funcionant com fins ara. Però el futur del sistema no depèn només de l'evolució demogràfica, sinó sobretot de la capacitat de crear ocupació i de la qualitat d'aquesta ocupació, i per tant de la solidesa del creixement econòmic en sortir de la crisi, dels nivells de productivitat que incorpori la nostra economia. No hem de parlar només, com fa el Govern, de retallar la despesa, sinó també de com incidir en els ingressos del sistema. No és admissible mantenir un discurs restrictiu enfront de la despesa i, alhora, proposar retallades de cotitzacions i, per tant, dels ingressos. La clau està a avançar en el canvi de model productiu, amb més feina estable, segura i qualificada. Aquesta és la base de les negociacions entre Govern, sindicats i patronal, i que ha de donar fruits com el recent acord sobre la reforma del nostre sistema públic de pensions. ■

CCOO alerta sobre les propostes de reforma del sistema sanitari

Les principals mesures proposades van en la línia d'establir pagaments addicionals, incentivar l'empresa privada o privatitzar serveis

Últimament tornen a ser notícia comentaris i declaracions en la línia de la necessitat d'aplicar reformes "urgents" al sistema sanitari. Entre les principals propostes destaquen el copagament, els incentius fiscals a l'afiliació a mútues privades i la col·laboració entre el sistema públic i el privat.

El **copagament** com a mecanisme recaptatori no pot ser una quantitat "simbòlica" per les elevades despeses de transacció que es generen. Si l'objectiu és moderar la demanda, els estudis també demostren que, en les classes més desafavorides, es frena la demanda "inadequada" però també la necessària, mentre que les classes altes no tenen inconvenient a pagar, per absurda que sigui la demanda. Com que, ara com ara, el moderat benefici econòmic no compensaria l'elevat cost polític, s'està començant a parlar de posar taxes a serveis relacionats amb el confort i que no són substantius per a l'assistència sanitària, com els menjars, potser com a pas previ a una millor acceptació de posteriors mesures. Caldria recordar als que parlen de responsabilització ciutadana en la sostenibilitat del sistema, que els ciutadans ja ho són, responsables, en la mesura en què el sistema es finança per la via dels impostos.

Diuen que **els incentius fiscals a l'afiliació a mútues privades** són perquè ajuden a descongestionar la sanitat pública. Aquesta mesura augmentarà la polarització del sistema sanitari català i crearà un sistema dual per classe social, alhora que resulta paradoxal que, en un moment en què falta diner públic, es proposin subsidis al sector privat.

Argumenten que hi ha d'haver **col·laboració entre el sistema públic i el privat** perquè la gestió privada és més eficient que la pública, i obliden casos com els de l'Hospital General de Catalunya, la Clínica l'Aliança o, al País Valencià, l'Hospital d'Alzira. Amb diner públic es "col·labora" a fer que empreses privades obtinguin beneficis, subcontractant i externalitzant serveis, o construint i gestionant nous hospitals.

En definitiva, les principals mesures proposades van en la línia d'establir pagaments addicionals, incentivar l'empresa privada o privatitzar serveis, i permeten que empreses sotmeses a lleis mercantils utilitzin diner públic per obtenir benefici, prioritzant els costos per sobre de les persones. Curiosament, en cap de les propostes no es parla de resoldre les ineficiències del sistema, de racionalitzar la despesa farmacèutica o de l'important paper que, com a generador de riquesa i d'ocupació estable, té avui en dia el sector sanitari. ■ **Joan Canals**

La caiguda de l'ocupació fa palès el fracàs de la reforma laboral

Les dades demostren que la nova reforma laboral aprovada pel Govern de l'Estat és innecessària i inadequada: no crea ocupació ni redueix la temporalitat

CCOO de Catalunya ha presentat un informe en què analitza l'evolució de la contractació, el nivell de l'atur i les extincions contractuals al nostre territori. En general, les dades demostren que la nova reforma laboral aprovada pel Govern de l'Estat és innecessària i inadequada: no crea ocupació ni redueix la temporalitat, a banda de facilitar i abaratir l'acomiadament i d'afavorir la precarització del nostre mercat de treball.

Augment de la contractació temporal

Aquest estudi, presentat a finals de 2010, mostra com la contractació registrada al llarg de l'any ha estat prioritàriament temporal. Realment, la situació, pel que fa al nombre de contractes i a la taxa de temporalitat, és pitjor a la de l'any 2009 (en plena crisi).

A més, les bonificacions a la contractació indefinida, de nou, no serveixen per canviar la tendència a la precarització i la temporalitat abusiva del nostre mercat laboral. De fet, el contracte de foment de la contractació indefinida està fracassant, atès que es registren menys contractes indefinits des de l'entrada en vigor de la reforma.

Val a dir que els col·lectius prioritaris dels programes d'ocupació –persones aturades joves, entre 16 i 30 anys, i majors de 45 anys– no han vist com millorava la seva presència en el mercat de treball ni amb les bonificacions a la seva contractació ni amb els contractes formatius. Sembla que les empreses que aposten

Continua sense millorar la incorporació al mercat de treball dels col·lectius prioritaris dels programes d'ocupació © MJ Mora

per una competitivitat només basada en baixos costos laborals, factor condicionant de l'actual crisi econòmica, ho continuen fent i només contracten de manera temporal. En canvi, empreses que creuen en un nou patró de creixement basat en la qualitat de l'ocupació i la qualificació professional opten pel contracte ordinari indefinit.

Pel que fa al nombre de persones aturades, creix des de principis de l'any 2008. Per tant, la reforma no crea ocupació i tampoc estableix polítiques actives efectives perquè les persones aturades millorin la seva ocupabilitat i es reincorporin al mercat de treball.

En aquest punt, cal advertir que el fet que el Govern hagi retirat el PRODI (Programa temporal de protecció per desocupació i inserció) pot empitjorar les conseqüències personals de la manca de feina per als qui han esgotat els ajuts públics i continuen aturats.

Es mantenen els ERO

Pel que fa als expedients de regulació d'ocupació (ERO), es mantenen en nombre, tot i que han anat creixent des de

principis de 2008. Com a dada positiva, tot i augmentar els expedients de regulació, es redueixen els d'extinció i suspensió.

Malauradament, la nova reforma laboral abarateix l'acomiadament. Ara s'han eixamplat les causes que justifiquen els acomiadaments objectius i col·lectius, s'ha rebaixat la indemnització per acomiadament improcedent a 33 dies per any per als contractes de foment de la contractació indefinida, o s'ha equiparat, per a l'empresa, el cost de l'acomiadament per causes objectives amb la indemnització per finalització de contracte. Sembla, doncs, que hi haurà un important increment de la despesa del FOGASA (Fons de Garantia Salarial), atesa l'ampliació del nombre d'empreses que poden ser beneficiàries d'ajuts.

CCOO constata amb preocupació com, sis mesos després de l'entrada en vigor d'aquesta reforma laboral, les dades demostren que ni ha servit per crear ocupació ni per reduir la temporalitat abusiva, i ha generat, a sobre, més precarització en el nostre mercat de treball. ■

El frau fiscal erosiona el tresor públic

La crisi econòmica està generant grans despeses per a l'Administració pública i, per tant, més dèficit. El Govern pretén solucionar-ho a base de retallades socials, ideant mil i una solucions que castiguen, sempre, els menys culpables. És cert que es necessiten recursos però també és cert que aquests recursos hi són, el que passa és que no s'estan recaptant. Una de les actuacions prioritàries en aquest sentit és la lluita contra el frau fiscal, ja que aquesta pràctica, com també l'economia submergida, redueix de forma decisiva els recursos del sistema financer públic. També cal capgirar l'evolució del sistema fiscal, cada cop més regressiu i insuficient. S'han eliminat impostos directes, que graven les rendes i els patrimonis, mentre que es tendeixen a augmentar els indirectes, com l'IVA, que paguen tots i cadascun dels ciutadans, amb independència de la seva capacitat econòmica. A més, és necessari equiparar la tributació entre les rendes del treball, que actualment contribueixen molt més al sistema fiscal, i les del capital: ara per ara són els assalariats els qui sostenen el sistema.

La riquesa que no paga tributs

Segons la proposta elaborada per la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, de la qual forma part CCOO de Catalunya, diferents estudis situen el frau fiscal i l'economia submergida en un 22,3% del PIB a Catalunya, i entre el 23% i el 25% a Espanya.

Això significa que una quarta part de la riquesa generada no paga els tributs que li corresponen i el tresor de l'Estat deixa d'ingressar uns 90.000 milions d'euros, 16.000 dels quals correspondrien a Catalunya. Assolint unes xifres semblants a les europees (a la UE el percentatge oscil·la entre el 10 i el 12%) s'aconseguiria una recaptació suplementària, només en impostos, de 25.000 milions d'euros que anirien a parar al tresor de l'Estat.

És per això que des de CCOO de Catalunya (com també hem fet des de la Plataforma) cominem el Govern de la Generalitat a afrontar la part de responsabilitat que li pertoca i a instaurar els mecanismes necessaris per reduir el frau fiscal a casa nostra. La nostra proposta de lluita contra el frau exigeix necessàriament reelaborar els sis-

temes de gestió, amb un control més proper de l'Administració sobre els contribuents i una actuació coordinada entre l'Agència Tributària estatal i les administracions tributàries autonòmiques, a partir, entre d'altres, de la creació d'una base de dades fiscal única compartida.

Pel que fa al delictes fiscal, s'hauria d'eliminar l'excusa absolutòria, tipificar com a delictes l'oferiment al mercat de serveis per a la defraudació tributària i incrementar i garantir el compliment efectiu de les penes, entre d'altres. A més, cal promoure mesures legals i administratives per afavorir la transparència i combatre l'evasió, el frau fiscal i el blanqueig de capitals mitjançant paradisos fiscals. ■

La lluita contra el frau fiscal no només és una qüestió de justícia sinó de supervivència econòmica

Les pujades de la llum, el gas i els transports castiguen encara més els treballadors

CCOO demana la congelació de les tarifes del transport públic el 2011 per als més desafavorits

La pujada de les tarifes de la llum –una més– i el gas autoritzades pel Govern, molt per sobre de l'IPC, el 3%, perjudicaran milions de

famílies ja de per si castigades per la crisi. I és que aquests increments se sumen a tot un seguit de retallades socials i laborals que no només no porten a la recuperació de l'economia ni a eixugar el dèficit públic, sinó que perjudiquen, encara més, la classe treballadora, que, mesura rere mesura, carrega sobre les seves espatlles tota la factura de la crisi. Un cop més, el Govern estatal fa més esforços per congraciarse amb l'empresariat, en aquest cas d'un sector –l'energètic– amb importants beneficis, que amb la ciutadania en general.

Transport públic més car

La pujada del rebut de la llum en un 9,8%, i del gas en un 3,9%, coincideix amb l'ineludible increment en les tarifes del transport públic amb què l'ATM ens felicita cada cap d'any: un 2,91% d'increment ponderat, xifra que, en ser una mitjana on també es compten targetes com la T-12 o els descomptes per a famílies monoparentals o nombroses, emmascara que els títols més utilitzats (T-10, T-50/30 o T-Mes), pugen molt més, entre el 3,40% i el 3,77%. Un augment per sobre del de la inflació i molt per sobre del que pujaran, si ho fan, els salaris de les persones que fan servir el transport públic. ■

CCOO aposta per la inserció en el mercat de treball ordinari de les persones amb discapacitat

El sindicat ha presentat un estudi sobre la situació sociolaboral de les persones amb discapacitat a Catalunya, confeccionat a partir de les dades facilitades per l'Observatori del Treball.

A Catalunya, els discapacitats representen el 5,5% del total de la població. Hi trobem pràcticament la mateixa proporció de dones i homes, tot i que les dones presenten una edat més avançada. És un col·lectiu amb un elevat grau d'inactivitat: deixant de banda que el 13% dels discapacitats és declarat incapacitat per treballar, només 38 persones de cada 100 participen en el mercat de treball. L'ocupació és molt baixa i són les dones amb discapacitat les menys ocupades en el nostre mercat de treball.

En referència a la contractació, des del 2009 –a diferència d'anys anteriors– es realitza més contractació als CET (centres especials de treball) que en el mercat ordinari. La situació laboral de les persones treballadores amb discapacitat és força negativa en general, però ho és sobretot la de les persones que treballen en CET. Aquest treball protegit al principi pot ajudar la persona discapacitada, però no beneficia la seva realització professional, en tant que no pot aspirar a llocs de treball de qualitat.

Des de CCOO creiem que s'ha d'apostar per la inserció en el mercat ordinari dels discapacitats, ja que hi trobaran més possibilitats de promoció laboral i una equiparació de drets i obligacions laborals amb els altres treballadors. ■

el servei assegurador de

Contracta ara la teva **assegurança de la llar** i aconseguiràs

SIS

MESOS

GRATIS

Informa't a la teva delegació
o truca'ns al **901 500 400**

ATLANTIS Llar,
la millor assegurança amb els
serveis més innovadors

Un pas endavant i un enrere en la conciliació de la vida personal, la laboral i la familiar

Els avenços en matèria de conciliació no estan tenint repercussions generalitzades

Les mesures de conciliació de la vida personal, la laboral i la familiar estan sent objecte de modificacions en aquest últim període. Concretament, la Llei de pressupostos de l'Estat per a l'any 2011 ha introduït un nou dret i ha ajornat l'aplicació d'un altre. El nou dret de conciliació és el permís per cura de fill menor –fins que compleixi 18 anys– afectat per càncer o una altra malaltia greu. Aquest permís consisteix a poder reduir un 50% o més la jornada laboral. La reducció de jornada estarà retribuïda, ja que, encara que l'Estatut del treballador diu que hi haurà una reducció de salari proporcional a la reducció de la jornada, s'ha introduït una nova bonificació que complementarà el salari en la Llei de la Seguretat Social per a les persones que necessitin utilitzar aquest dret. També s'ha modificat, en aquest sentit, l'Estatut de l'empleat públic, que recull que els empleats públics poden reduir la jornada i rebre el salari íntegre. Com passa amb quasi tots els drets de conciliació, ens queda introduir en la negociació col·lectiva les diferents fórmules

per efectuar aquesta reducció de jornada, inclosa la possibilitat d'acumulació en jornades senceres.

Retrocés en el permís de paternitat

Al mateix temps s'està retrocedint en l'aplicació de les quatre setmanes del permís de paternitat. Aquesta mesura va ser molt mediàtica en el moment en què es va aprovar la Llei d'igualtat, ja que per primera vegada es donava un dret directament a l'altre progenitor, que només en podia gaudir si es reduïa el de maternitat. Doncs bé, fins avui només es pot gaudir de 13 dies de permís.

La Llei d'igualtat donava un marge de quatre anys per assolir les quatre setmanes. El 2009 es va aprovar un decret que establia que l'1 de gener de 2011 es podria gaudir de les quatre setmanes. CCOO va criticar que no es donessin immediatament i que se n'aturés l'ampliació progressiva. Ara, amb l'excusa de la crisi, s'ha tornat a ajornar fins a l'1 de gener de 2012. Aquesta situació no és diferent a Europa. El

© MJ Mora

2010, al Parlament Europeu es va presentar un projecte per ampliar la Directiva del permís de maternitat i passar de les 14 a les 18 setmanes. El mateix projecte no va aconseguir incloure el permís de paternitat. Al final, ni una cosa ni l'altra: el projecte va ser rebutjat aquest desembre amb l'excusa de la crisi.

És per això que cal dir que els avenços en matèria de conciliació no estan tenint repercussions generalitzades, i que la concessió de drets d'una manera igualitària a homes i dones no aconsegueix modificar que siguin majoritàriament les dones les que en gaudeixin. ■ **Lidia Sandalinas**

Exposició Treballadores del món

Avancem cap a la igualtat de gènere

“ En el treball i en la societat IGUALTAT i CORESPONSABILITAT ”

Amb aquesta exposició, la Fundació Pau i Solidaritat de CCOO de Catalunya pretén oferir una visió de la situació de les dones a escala global i, més concretament, de les condicions a les quals s'han d'enfrontar cada dia dins del món laboral. Els panells de l'exposició tractaran els temes següents: el treball domèstic i l'atenció a les persones; les nenes treballadores; les treballadores a les maquiles; treballadores i violència; les treballadores migrants; les camperoles; les treballadores de l'economia informal; les sindicalistes en femení, i les treballadores del món.

La discriminació en termes de desigualtat en l'accés i en el control de recursos, la presa de decisions i el reconeixement de drets que pateix la meitat de la població mundial de sexe femení es tradueix en el fet alarmant que les dones constitueixen el 70% dels 1.400 milions de persones que viuen sota el llindar de la pobresa més absoluta (OIT). Ens trobem amb una feminització de la pobresa atès que, cada vegada més, aquesta pobresa adquireix un rostre femení.

Exposició itinerant

Aquesta exposició, que té el suport de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i de diferents ajuntaments catalans, consta de 10 panells (mida: 100 cm d'ample x 205 cm d'alt), fàcilment transportables i de muntatge senzill, i es podrà demanar per exposar-la a centres de treball, seus sindicals, escoles i universitats, centres cívics, etc., a partir del mes de març d'enguany directament a la Fundació Pau i Solidaritat: 93 481 29 12, pauisolidaritat@cco.cat. ■

Per una infància amb més oportunitats

La pobresa i l'exclusió social poden provocar dificultats serioses en el procés de desenvolupament dels més menuts. Per aquest motiu, des de CaixaProinfància treballem perquè els menors de 16 anys en situacions de desigualtat del nostre país tinguin, durant tota la infància, les mateixes oportunitats que la resta de nens i nenes.

Actualment, més de 160.000 menors al nostre país ja estan rebent suport social i educatiu.

Obra Social "la Caixa"

L'augment de discursos xenòfobs i racistes a la Unió Europea posa en perill la convivència

Alguns intenten introduir noves formes d'esclavitud a Europa

La crisi econòmica, l'atur i la retallada de drets laborals i socials afecten directament la cohesió social, sobretot si s'acompanyen d'un discurs que busca enfrontar les persones segons el seu origen. Això lamentablement és el que passa amb els discursos d'algunes forces polítiques –i no estem parlant només del PP o de Plataforma per Catalunya– que erròniament pensen que assumint part del discurs xenòfob frenaran l'avenç de l'extrema dreta.

Les diferents conteses electorals –a Catalunya, a Espanya o a Europa– mostren que, quan els partits democràtics assumeixen el discurs de l'extrema dreta en matèria d'immigració, qui guanya vots són les organitzacions racistes i xenòfobes. Així, la polèmica de Vic sobre l'empadronament ha donat ales a la

Plataforma per Catalunya, la de Lleida sobre el burca ha beneficiat el PP o les propostes de l'Hospitalet i de Salt sobre la conducta cívica han afavorit el discurs xenòfob. En general aquestes propostes no tenen cabuda en un estat de dret i molt sovint els seus promotors se n'han hagut de desdir. Així, és l'extrema dreta qui aprofita l'avinentsa per presentar-se com l'autèntica força decidida a fer una política dura amb la immigració.

Directiva discriminatòria rebutjada

En l'àmbit europeu també estem patint un retrocés democràtic i social que afavoreix les opcions xenòfobes i que afecta la cohesió social. La darrera proposta de la Comissió Europea –rebutjada per pocs vots al Parlament Europeu– sobre el "permís de residència únic" per a les persones treballadores procedents de països extracomunitaris no és tan sols un tema de caràcter administratiu, sinó que determina els drets laborals i socials d'aquestes persones al marge dels convenis col·lectius i és un atac a la tradició democràtica europea, ja que nega el paper dels agents socials.

A més, aquesta directiva no només fa diferències quant a drets entre els treballadors immigrants i els locals, sinó també entre aquests mateixos treballadors immigrants, ja que permet que empreses instal·lades en tercers països de la UE puguin traslladar treballadors a la UE en les condicions laborals dels països d'origen. És una nova forma d'esclavitud i d'agressió a les condicions laborals de tota la classe treballadora europea. Com podíem esperar, aquesta proposta de directiva ha tingut el vot favorable del PP i dels partits d'extrema dreta. Això demostra que aquests partits sí que volen immigració, però en determinades condicions, i que instrumentalitzen la immigració per dividir la classe treballadora i imposar un retrocés social i democràtic. ■ Ghassan Saliba

La crisi redueix el nombre de treballadors irregulars

L'any 2010, les 46 oficines del Centre d'Informació de Treballadors Estrangers (CITE) del sindicat van rebre 28.808 visites i van resoldre prop de 75.000 consultes. Això representa que unes 18.000 persones van confiar en el CITE per resoldre els seus dubtes i per realitzar diferents tràmits sobre temes vinculats a la Llei d'estrangeria.

Poc més del 50% eren dones, en la línia d'anys anteriors, tot i que es constata que cada cop n'hi ha més que vénen amb un projecte migratori propi i no com a dones reagrupades. Per procedència, el 15% eren del Marroc, seguit de Bolívia, amb el 12%, i de l'Equador, amb el 10%.

Un any més veiem com la reducció de l'arribada de persones estrangeres a causa de la crisi econòmica ha comportat una reducció de la irregularitat, que passa d'un 43% el 2009 a un 36% el 2010. Això posa de manifest que el tan anomenat efecte crida estava més vinculat a les característiques del nostre model econòmic (basat en sectors intensius en mà d'obra, de baixa productivitat i molt precaris) que no pas a una legislació d'estrangeria més restrictiva o menys.

D'altra banda, el percentatge de persones que no treballen passa del 47% el 2009 al 46% el 2010, encara que l'atur encara afecta més els homes (57%) que les dones (43%). També es redueix el nombre de persones que treballen en situació irregular en quasi 5 punts respecte a l'any anterior i se situa en el 50% de les persones que treballen, amb una presència majoritària de dones (60%). Això té una clara correlació amb el fet que el servei domèstic representi el 44,6% del total del treball irregular.

Aquestes dades es refereixen a les persones usuàries del CITE i no es poden extrapolar directament a la realitat de la immigració a Catalunya. Tanmateix, pel nombre de persones ateses i per la distribució territorial de les oficines, sí que posen de manifest determinades tendències sobre la realitat de la immigració a casa nostra. Un any més (i ja en van 25), l'estudi ha estat elaborat pel CITE, un dels més importants observatoris de la immigració del nostre país. ■

Carles Bertran

Europa, així no!

Europa sembla un edifici en construcció permanent. La idea original prometia que, un cop acabat, a l'edifici s'hi viuria prou bé, però al llarg dels anys els plànols s'han anat modificant.

Hi ha un reglament comú, el Tractat de la Unió, també un compromís mutu, la Unió Monetària, i un pla d'obra, l'Estratègia Europea 2020, però les ampliacions que s'han anat fent i les diferències entre els veïns que hi viuen generen dubtes sobre si el projecte s'acabarà.

La majoria està d'acord en el fet que l'edifici s'ha d'enllestir, però la tempesta que va començar fa pocs anys ha afectat uns pisos més que altres i ara la situació és delicada. Quan es tracta de compartir despeses per fer front als desperfectes, hi ha qui viu prou confortable com per pagar més, altres tenen les finestres enfonsades i s'estan endeutant a interessos molt elevats. L'intent de crear un fons de reserva per garantir els deutes dels veïns més afectats no ha servit per convèncer els especuladors que volen comprar, pis a pis, tot el solar.

Aquesta és la situació en la Unió Europea, quan arrenca el primer semestre europeu i un nou model de governament, en el qual la solidaritat ha hagut de fer lloc a l'imperi de l'austeritat, el nou principi que gestiona amb fermesa l'administrador de la finca. A partir d'ara es miraran amb lupa el deute i els comptes dels veïns en el marc del Pacte d'estabilitat. Es controlaran les condicions en què hi viuen i hi treballen, mitjançant el control dels desequilibris macroeconòmics, i s'estudiarà en quina mesura cada veí s'implica en el pla d'obra.

Manen els comptables

Ja no manen els arquitectes i els que saben de càlcul d'estructures, sinó els comptables; ministres d'economia i finances, que prometen un nou model de societat però no parlen dels costos que generarà en termes de justícia i marginació social. Mentre altres països han apostat per estimular les seves economies per tal de créixer i crear ocupació, la Comissió Europea proposa estrènyer-se el cinturó un forat més per aplacar els mercats. Sembla que s'ha perdut tot sentit de sobirania, i la política es doblega davant les exigències d'aquells que justament estan en l'origen de la situació que s'ha creat.

Les propostes de la Confederació Europea de Sindicats de crear mitjançant "eurobons" un fons comú que permeti superar la crisi del deute, d'arribar a un nou pacte social europeu i d'invertir en la seva economia, no han prosperat. Sobren reticències, i manca confiança i solidaritat. Una tragèdia grega i europea, perquè a ningú no se li escapa que la tempesta no respon només a un fenomen atmosfèric, sinó que fora, el que hi ha, és un llop bufant. ■ Ricard Bellera

CCOO signa un conveni de cooperació amb la Federació de Societats Laborals de Catalunya (FESALC)

El passat mes de desembre, CCOO de Catalunya i la FESALC van signar un conveni de cooperació per a l'impuls, en l'actual context de crisi econòmica, d'aquest tipus d'empreses basades en la propietat en mans dels treballadors.

Les societats laborals representen una opció diferent, una opció solidària, responsable socialment i amb el territori, ja que sovint els seus membres compleixen els

papers de propietaris, treballadors i veïns. Aquest acord vol afavorir la creació i/o el manteniment de llocs de treball, i afavorir, així, aquest tipus d'empresa que genera ocupació estable i una gestió democràtica, i on els treballadors són els que decideixen la destinació dels beneficis.

Actualment a Catalunya hi ha unes 4.500 societats laborals, que ocupen unes 30.000 persones. ■

LA FRASE **Bertolt Brecht, dramaturg i poeta alemany (1898-1956):**

“La injustícia és humana, però més humana és la lluita contra la injustícia”.

INTERNET **L'Escola de Formació Sindical estrena nou web!**

Ja podeu visitar la nova pàgina web de l'Escola de Formació Sindical de CCOO: www.ccoo.cat/formaciosindical. Aquest nou web pretén ser una finestra oberta al conjunt de delegats i delegades, quadres i altres membres de l'estructura del sindicat perquè puguin conèixer l'oferta formativa que ofereix CCOO de Catalunya i expressar les seves necessitats formatives.

A través de l'Escola de Formació Sindical, CCOO de Catalunya ofereix eines per a formar i desenvolupar les habilitats i les capacitats d'intervenció sindical en els centres de treball a un dels seus actius més importants: els delegats i delegades i els quadres sindicals.

Per CCOO, la formació sindical és un dret dels treballadors i les treballadores i, al mateix temps, també és un deure de totes aquelles persones que tenen alguna responsabilitat en el sindicat en un futur cada cop més complex i canviant. ■

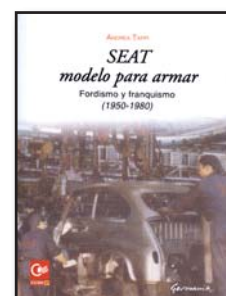
REFLEXIÓ **Rosell, patró de patrons**

Després de la deriva de la CEOE amb l'inqualificable Díaz Ferran al capdavant, el mes de desembre els patrons espanyols van escollir Joan Rosell com a president. Rosell, fins ara president de Foment del Treball, no ha tingut una relació gaire estreta amb CCOO de Catalunya, més aviat hem mantingut posicions molt allunyades. De tota manera l'hem felicitat pel seu nou i important càrrec, i li hem manifestat que esperem que es produeixi un canvi en el tarannà que ha definit la patronal els darrers anys i comenci una nova etapa amb una actitud més dialogant i negociadora. CCOO espera també que aquest canvi no afecti negativament la patronal catalana Foment del Treball i es garanteixi un trànsit positiu. CCOO som conscients de les diferències que ens separen, però li hem demanat a Rosell que posi en valor la negociació col·lectiva i la concertació social, i mantingui cohesionada i representativa l'organització empresarial. Només d'aquesta manera es mantindrà una interlocució vàlida i imprescindible per avançar i aconseguir els avenços socials i laborals que necessitem. Alguna veu ha dit des de Madrid que amb Rosell al capdavant de la CEOE perilla la unitat d'Espanya... Home, en Rosell gaire independentista no és. ■

MEMÒRIA **SEAT: modelo para armar. Fordismo y franquismo (1950-1980)**

La Fundació Cipriano García de CCOO de Catalunya, amb la col·laboració del Memorial dels Treballadors de la SEAT i del Museu d'Història de Barcelona, ha publicat l'estudi d'Andrea Tappi que porta per títol *SEAT: modelo para armar. Fordismo y franquismo (1950-1980)*.

El llibre és el segon número de la col·lecció “Materials d'història de l'arxiu” i se centra en la que ha estat la més gran empresa automobilística espanyola de tots els temps. SEAT ha estat un model representatiu de l'activitat multinacional de FIAT, que va adaptar al context espanyol els criteris d'organització del treball per a la producció en massa. A més, SEAT ha tingut la concentració de treballadors més gran del país i durant anys ha estat un terreny fèrtil per al triomf de CCOO i alternatiu al sindicat oficial. ■

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

Proposició de llei

FEINA ESTABLE I AMB DRETS

Iniciativa Legislativa Popular

**PORTA LA
TEVA SIGNATURA
AL CONGRÉS**

jo signo!